

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 3 septembrie 2011, ora 19³⁰

Ewald Frank

Și eu doresc să vă salut pe toți și să vă spun un „Bun venit!” Dumnezeu să dăruiască harul Său, ca voi cu toții să vă simțiți bine. Eu mă gândesc câteodată la faptul că noi aici predicăm în limba germană și mulți vorbesc o altă limbă. Dar mulțumiri lui Dumnezeu pentru traducătorii noștri! Eu Îl rog pe Dumnezeu ca El să-i binecuvânteze într-un mod deosebit, să fie cu ei, astfel ca toți ascultătorii să înțeleagă fiecare cuvânt, tot ce este spus, totul să ajungă la toți, din toate limbile, și toți din toată lumea să fie binecuvântați.

Când m-am gândit din câte țări suntem adunați aici, în acest loc, și mai ales când am văzut pe tinerii veniți din România, eu m-am gândit în sinea mea: „Oamenii aceștia călătoresc peste 1.400 - 1.500 de km până aici ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu”. Domnul să vă binecuvânteze! Noi suntem adunați din toată Europa: din Rusia, din Moscova, din Ucraina, Polonia, Cehia, Slovacia, România, Italia, Elveția, Austria, Olanda, Belgia și din Spania; a venit și fratele nostru din Ungaria. Dumnezeu să îl binecuvânteze într-un mod deosebit și să-l folosească, astfel Cuvântul Domnului să fie răspândit și în acea țară.

Toți cei care sunt în direct cu noi, să fie și ei binecuvântați în toate popoarele, limbile și națiunile. În mod deosebit spunem un „Bun venit!” fraților slujitori, fratele Graff, fratele Didier și toți frații care slujesc cu Cuvântul; Dumnezeu să vă binecuvânteze într-un mod deosebit!

Noi cunoaștem Matei 24; nu este doar unul care împarte hrana, ci toți au parte de împărțirea hranei. În acel timp Domnul nostru a poruncit ucenicilor ca să spună poporului să se așeze, și Domnul a

înmulțit pâinea. El a dat-o ucenicilor și ei au dat-o poporului, și a rămas și în plus. Acolo a fost un băiețel care avea cinci pâini, și 5.000 de oameni au fost hrăniți și au mai rămas 12 coșuri cu fărâmituri, care puteau fi împărțite mai departe. Când Domnul este prezent, atunci nu este nicio lipsă. El ne va dărui Cuvântul Lui și va fi cu noi. Salutări [...].

Nu doresc să uit, ci vreau să mai spun încă o dată că noi suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru că avem posibilitatea să ne adunăm din Est, din Vest, Sud și Nord, ușile sunt încă deschise și noi avem libertatea ca să propovăduim Cuvântul original. Dumnezeu, prin har, ne-a adus înapoi la vestirea de la început.

Există și făgăduința că El va aduce totul în starea originală; așa cum a adus înapoi Israelul din toate popoarele și limbile, și ei așteaptă să vină Mesia. Acestea sunt ultimele cuvinte ale rugăciunii de la Zidul Plângerii: „Elohim Adonai, lasă-ne să trăim venirea lui Mesia și rezidirea Templului”. Cu aceste cuvinte se încheie rugăciunile credincioșilor evrei de la Zidul Plângerii, în Ierusalim. Zidul Plângerii este zidul de vest al Muntelui Templului. Muntele Templului este aici, iar Zidul Plângerii este aici, și aici a fost Templul și cam la 300 de metri de la acest zid este acea moschee. Dumnezeu va face toate lucrurile la timpul potrivit, iar pentru aceasta nu trebuie să ne facem griji.

Ceea ce pe mine mă îngrijorează câteodată, dar probabil că nu este nevoie, este faptul că toată lumea islamică, toată lumea arabă se împotrivesc Israelului. Tot ce se întâmplă acolo este de fapt îndreptat împotriva Israelului. Am citit că suprafața țărilor arabe din jurul Israelului este de 990 de ori mai mare decât micuțul Israel; de 990 de ori mai mare decât micuțul Israel. Și acest mic Israel ei doresc ca să-l mai împartă și să facă încă un stat palestinian care nu a existat niciodată. Până în 1967 partea de Vest, ceea ce astăzi se numește West Bank, a aparținut Iordaniei. Eu am mai spus-o deja că, în 1964 m-am dus cu autobuzul din Amman, din Iordania, până în Ierusalim. Eu cunosc zona aceea destul de bine.

În 11 septembrie se împlinesc 10 ani de când s-a întâmplat acea mare catastrofă în Statele Unite. Acele avioane au fost conduse

de către 19 islamiști fanatici. Eu am aici un articol, pe larg: la prima lovitură au murit 2761 de oameni, și piloții au fost omorâți. Și astăzi noi să credem că „islamul aparține de noi”. Nu! Noi ar fi trebuit să întrebăm: „Câți din cei 19 au fost școliți în Hamburg, mai înainte ca ei să poată provoca acea nenorocire acolo?” Dar aceasta nu e treaba noastră. Noi lăsăm totul în mâinile lui Dumnezeu. El, la timpul potrivit, va face totul bine.

Dragi frați și surori, dragi prieteni, eu doresc să mai fac încă o observație: cine iubește Israelul nu poate să urască lumea arabă. Noi trebuie să spunem acest lucru clar: dragostea lui Dumnezeu este pentru toți oamenii, din toate popoarele, limbile, din toate rasele, de pe tot pământul. Aceasta este prima făgăduință, din Gen. 12, pe care Dumnezeu a dat-o lui Avraam: „*În tine vor fi binecuvântate toate popoarele pământului*”.

Doresc să mai fac o observație: nu există niciun iudeu care să urască lumea arabă, și nu există niciun iudeu care să misioneze undeva. Există numai în Israel, 31 de „grupări creștine” care doresc să-i misioneze pe iudei. Este bine dacă noi ne orientăm puțin și în istorie ca să știm cum trebuie rânduite lucrurile care stau înaintea noastră.

Eu zâmbesc rareori, dar acum îmi vine să zâmbesc. Am avut niște adunări deosebite în Bruxelles, și după aceea am mai avut niște adunări deosebite în Londra. În Bruxelles am trăit ceva care apoi m-a urmărit. La ora 14 trebuia să aibă loc o nuntă. Mirele aștepta mireasa la intrare, dar mireasa nu mai venea. A trecut o jumătate de oră, o oră întregă, și mireasa încă nu a fost pregătită. A trecut și următoarea jumătate de oră și mireasa tot nu era pregătită. Eu ședeam pe platformă, și fratele nostru care a avut nunta este astăzi aici.

Acest fapt mi-a vorbit într-un mod clar: Mirele ceresc așteaptă Mireasa, și Mireasa încă nu este pregătită. Dacă ea ar fi pregătită, atunci răpirea ar avea loc.

În acea zi din Bruxelles situația aceasta mi-a vorbit: mirele stă la intrare și așteaptă mireasa ca să aibă loc ceea ce a fost planificat. Mai târziu ea a venit, dar lecția a fost minunată pentru mine. La sfârșit

Duhul și Mireasa trebuie să spună: „*Vino!*”, și cine aude să zică: „*Vino!*”. Chiar la sfârșit noi trebuie să ajungem sub o așa călăuzire a Duhului Sfânt, ca Mireasa și Duhul, Cuvântul și Mireasa să devină una, și noi să așteptăm cu adevărat venirea Mirelui.

Fratele Taty este cel mai bun traducător din limba engleză în franceză, așa cum este fratele nostru Jean Lambert din limba germană în franceză. El m-a dus la Parlamentul European. Voi cu toții știți că noi suntem europeni; pe pașaportul meu este scris „Uniunea Europeană”. Pe toate pașapoartele noi este scris acest lucru. Noi suntem cetățeni europeni.

Când ne-am dus la Parlamentul European am văzut acest monstru în fața clădirii: curva care călărește pe fiară, și are hățurile în mână. Și așa cum a spus fratele Taty: „noi aici vedem împlinită profetia biblică”. Așa cum este scris, așa se întâmplă în zilele noastre.

Frați și surori, acesta este lucrul important, că Dumnezeu nu ne-a descoperit doar planul Său de mântuire cu privire la eliberare și mântuire, ci El ne-a descoperit și cuvântul profetic, ca să-l vedem cum se împlinește în fața ochilor noștri. Este ceva minunat ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit, prin har – în mod deosebit prin slujba fratelui Branham – descoperire și introducere în Cuvântul lui Dumnezeu.

Multe „ziare creștine” scriu unele articole că: „noi am urma învățătura lui Branham”. Trebuie să o spunem: noi urmăm învățătura apostolilor pe care fratele Branham a pus-o din nou pe sfeșnic. Noi nu urmăm un om sau o învățătură deosebită, ci noi Îl urmăm pe Isus Hristos, Domnul nostru.

Eu o scriu și în noua scrisoare circulară: în zilele apostolilor nu l-au urmat unii pe Petru și alții pe Pavel sau pe altcineva, ci ei cu toții l-au urmat pe Isus Hristos. Dar ei au crezut ce au vestit apostolii în Numele Domnului. La fel este situația noastră și astăzi.

Bruxelles s-a meritat și în mod deosebit fratele Jean Claude, fiul vechiului meu prieten, dr. Mbie care ne-a invitat acolo; Dumnezeu să te binecuvânteze într-un mod deosebit. Dumnezeu să binecuvânteze pe toți astăzi!

Apoi a urmat o adunare deosebită în Londra, cu frați și surori din Africa; într-o altă adunare au fost frați și surori în principal din India și Pakistan iar restul de acolo. Acestea au fost niște adunări minunate pe care Dumnezeu ni le-a dăruit prin har. Cuvântul a fost proaspăt și puternic!

Un frate, care este foarte nou în mesaj, a citit din Apoc. 1.10, unde Ioan spune: „*în ziua Domnului eram în Duhul*”. Acest frate iubit care vine din mișcarea pentecostală carismatică, „a vrut să arate ce înseamnă să fii în Duhul” și a vrut să facă acolo un pic de atmosferă. Eu stăteam chiar acolo, la dreapta lui; eu am spus: „Acum a sosit timpul meu!” El a plecat și eu m-am dus la amvon. Și după aceea s-a întâmplat următorul lucru: acest cuvânt din Apoc. 1.10, „*în ziua Domnului eram în Duhul*” a fost urmat de întrebarea: „Ce este ziua Domnului? Ce trebuie să se întâmple înainte ca să vină ziua Domnului?”

Noi am luat versetul pe care l-a citit acest frate ca să facă un pic de atmosferă, și am putut folosi acest verset ca să aducem poporul lui Dumnezeu în concordanță cu Cuvântul și să arătăm că doar cine este în Duhul lui Dumnezeu este în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Noi am avut acolo o adunare minunată! Cuvântul Domnului nu se va întoarce cu siguranță fără rod, ci va împlini scopul pentru care a fost trimis.

Eu doresc să citesc două, trei versete biblice cu privire la starea noastră, ca Biserică. Voi știți, cuvântul „*ecclesia*” înseamnă nu doar o întâlnire unde cineva cheamă oamenii să se adune, ci este o adunare ca să se facă de cunoscut ceva deosebit. Acest cuvânt este scris de prima dată în Exod 12. Acolo a fost folosit de prima dată cuvântul „*biserica*”, adică Biserica chemată afară, Biserica Dumnezeului celui viu. Și în Noul Testament, „*biserica*” înseamnă cei chemați afară, puși la o parte și dedicați lui Dumnezeu. Aceasta este importanța cuvântului „*ecclesia*” – biserica chemată afară din toate popoarele, limbile și națiunile, chemată afară din toate religiile, din toate răstălmăcirile, chemată afară și adusă în prezența Domnului ca să asculte mesajul dumnezeiesc care se vestește. Noi mulțumim lui Dumnezeu fiindcă putem trăi în acest timp.

Eu am citit trei capitole din Fapte, ca să-mi fac o imagine despre ce s-a întâmplat în acel timp cu Pavel și Biserica, cum a venit prigoana, cum au apărut neînțelegerile. Fapte 22.22: *„Ei l-au ascultat până la cuvântul acesta. Dar atunci și-au ridicat glasul și au zis: „Ia de pe pământ pe un astfel de om! Nu este vrednic să trăiască!”*

Dacă noi am citi mai departe aceste cuvinte, am vedea că Pavel nu a făcut altceva decât a vestit planul de mântuire al lui Dumnezeu și toți cei care l-au refuzat pe el n-au vrut ca acest om să mai trăiască, ci să fie omorât. Dar ceea ce mi-a vorbit mie în mod deosebit a fost faptul că Pavel s-a născut ca cetățean roman, și că acum Împărăția romană renaște ca în acel timp – a început în anul 63 î.Hr. În anul 31 î.Hr., Ierusalimul și împrejurimile au fost alipite Imperiului roman – Pavel s-a născut ca cetățean roman – atunci Roma a dominat în Israel.

Fapte 22, v. 26 la 28: *„Omul acesta este cetățean roman. Și, când a venit căpitanul, a zis lui Pavel: „Spune-mi, ești roman?” „Da”, i-a răspuns el. Căpitanul a zis: „Eu cu o mare sumă de bani am dobândit cetățenia aceasta.” „Și eu”, a zis Pavel „sunt chiar născut Roman”.*

De ce spun eu acest lucru? Noi acum trăim la sfârșitul timpului de har. Și fratele Branham a spus: *„Când împărțirea Berlinului, a Germaniei și a Europei se va sfârși atunci Împărăția romană va renaște, va fi din nou cum a fost în timpul Domnului nostru”.*

În Fapte 23.21, este scris ceva groaznic: *„Tu să nu-i ascuți, pentru că mai mulți de patruzeci dintre ei îl pândesc și s-au legat cu blestem să nu mănânce și să nu bea nimic până nu-l vor omorî...”*. Voi știți, Pavel a avut o soră; acea soră avea un fiu, și acesta a vorbit înaintea aceluia bărbat mare și a făcut această propunere ca el să intervină.

Eu citesc din Fapte 24.5: *„Am găsit pe omul acesta, care este o ciumă: pune la cale răzvrătiri printre toți iudeii de pe tot pământul; este mai marele partidei („sectei” – în lb. germană) nazarinienilor”*. Isus Hristos, Nazarineanul, a locuit într-un oraș numit Nazaret, ca să fie numit Nazarinean. Aceasta vine de la cuvântul „nazireu” – „dedicat”. El a fost Cel dedicat. Credincioșii de atunci au fost socotiți

ca fiind o sectă, o partidă a acestui Nazarinean, al Domnului nostru. Dacă cu noi se întâmplă același lucru în acest timp, atunci suntem pe drumul cel bun, suntem pe calea corectă.

În Evanghelia lui Ioan cap. 15, Domnul nostru a folosit niște cuvinte foarte clare referitoare la acest lucru, în v. 18: *„Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea”*. Noi suntem doar tolerați pe pământ, suntem oaspeți și străini; patria noastră este în ceruri, acolo unde nu este cunoscut necazul și durerea. Dacă ați fost atenți: noi am fost aleși din mijlocul lumii.

Dacă mergem la Efes. 1, atunci vedem că Dumnezeu a știut înaintea întemeierii lumii cine va crede și cine nu va crede, cine va primi și cine va refuza și, astfel, El a putut scrie înaintea întemeierii lumii, în Cartea Vieții Mielului, numele tuturor celor ce vor primi mântuirea.

În cuvântul de introducere am citit, cu adevărat, sâmburele vestirii și al Evangheliei. Și despre aceasta este vorba astăzi. Nu o religie, nu o distracție religioasă, ci noi să ne adunăm în Numele Domnului ca să auzim prețioasa Evanghelie veșnic valabilă a lui Isus Hristos, și să credem mesajul dumnezeiesc, prin har.

Noi trebuie să o spunem oamenilor, așa cum a spus-o Domnul nostru, în Evanghelia lui Ioan, cap. 3: *„Doar dacă cineva este născut din nou, altfel nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”*.

Noi trebuie să o spunem, trebuie să o vestim, numai așa nu rămâne sângele lor pe mâinile noastre. Trebuie să spunem tuturor oamenilor că noi cu toții am fost pierduți și am fost născuți în păcat, am fost despărțiți de Dumnezeu și condamnați la moarte, și nimic nu e așa de sigur în viață ca moartea. Este datoria noastră sfântă ca să spunem oamenilor că nimeni nu poate să se mântuiască după propriul model, ci noi trebuie să mergem pe calea îngustă și să intrăm pe poarta cea strâmtă, trebuie să credem în Isus Hristos. Nu dorim să vă rănim, ci să vă arătăm că Dumnezeu are niște intenții bune cu voi. El nu

dorește ca cineva să fie pierdut, ci El dorește ca toți să se pocăiască, să primească viața veșnică și să trăiască veșnic.

Trebuie să o spunem în toate adunările: există o singură viață veșnică și aceasta este numai cu Dumnezeu; doar Dumnezeu este din veșnicie în veșnicie, doar El singur este Cel veșnic. Cel veșnic S-a descoperit de la începutul timpului. El, ca Domn a umblat în Grădina Eden și apoi pentru mântuirea noastră S-a descoperit ca Tată în cer, în Fiul pe pământ și în Biserică prin Duhul Sfânt.

Dacă mergem la Ioan 17.3, citim: *„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu”*. În aceasta constă viața veșnică. Nimeni nu poate să treacă pe lângă Isus Hristos, El este Calea, Adevărul și Viața. Doar cine are pe Fiul lui Dumnezeu are și viața veșnică, așa este scris în 1 Ioan 5.20: *„El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică”*.

Noi trebuie să o spunem oamenilor că noi, cu toții, am fi fost pierduți, trebuie să le spunem oamenilor că acolo a fost primul început, acolo era Eva și ea a fost dusă în eroare. Ce înseamnă această ducere în eroare? Noi cu toții o știm. Dacă cineva îți spune: „Fiica mea a fost dusă în eroare”, atunci nu te gândești că „ea a mâncat cu cineva o înghețată”, nu te gândești că „a fost la plimbare pe Rin”. Nu! Amăgirea e amăgire. Ducerea în eroare s-a întâmplat în Grădina Eden; Eva a fost amăgită, a primit o sămânță străină și Domnul Dumnezeu trebuia să spună la fața locului: *„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei”*. Acolo erau două semințe diferite. Dar aici este și Maria, un început nou, ea nu a cunoscut niciun bărbat, ea a fost o fecioară pe care Dumnezeu a ales-o!

Ajungem și la Ps. 22: *„Tu m-ai pus în pântecele mamei mele”*. Acesta a fost un început nou, un început nou al creației noi a lui Dumnezeu. Cum am și citit-o în 2 Cor. 5.17: *„...dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi”*.

Așa cum a avut loc păcătuirea aceasta, la începutul timpului, și toată omenirea a fost născută în acest păcat; de aceea și David în

rugăciunea lui a spus: „*în păcat m-a zămislit mama mea*” (Ps. 51.5). A fost căderea în păcat și toată omenirea s-a născut în acest păcat. De aceea, noi cu toții am fost pierduți și trebuia să vină Salvatorul și să repare această cădere în păcat, să plătească prețul pentru eliberarea noastră, ca să ne dăruiască înfierea, prin har (Gal. 4.4).

Noi trebuie să vestim planul lui Dumnezeu, trebuie să le spunem oamenilor, fie că le place sau nu, că noi am fost cu toții pierduți și despărțiți de Dumnezeu. Dar apoi și mesajul minunat: „*Dumnezeu era în Hristos și a împăcat lumea cu Sine.*” (2 Cor. 5.19). Mesajul minunat, al crucii, așa cum o spune Pavel, în Rom. 1.16: „*Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede*”.

Eu adresez acest cuvânt în mod deosebit tuturor tinerilor și celor care sunt astăzi poate de prima dată în mijlocul nostru: credeți în Domnul Isus Hristos, credeți în lucrarea desăvârșită de mântuire de pe crucea de la Golgota!

Recitim v. 16-17: „*Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului*” – și nouă tuturor, din toate popoarele, limbile și națiunile – v. 17: „*deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință*”.

Deci, noi avem și purtăm mesajul dumnezeiesc de mântuire. Noi nu ne amestecăm în politică sau religie, ci noi vestim mesajul de mântuire al Dumnezeului nostru. Putem spune tuturor cu o mare convingere: cine crede mesajul dumnezeiesc aceluia Cuvântul crucii îi va deveni o putere a lui Dumnezeu. Așa noi putem trăi salvarea sufletelor noastre.

Eu m-am gândit că Noul Testament a început cu împlinirea făgăduințelor pe care Dumnezeu le-a făcut în tot Vechiul Testament. De fiecare dată când noi citim în Noul Testament „*cum spune Scriptura*”, întotdeauna se referă la Vechiul Testament, căci Noul Testament încă nu era scris. Erau doar câteva scrisori trimise prin

biserici. Când Domnul nostru a spus: „*Cine crede în Mine cum spune Scriptura*”, atunci era scris undeva în proroci sau în psalmi.

Acesta este punctul: Noul Testament este bazat pe Vechiul Testament, este împlinirea lucrurilor pe care Dumnezeu le-a făgăduit în Vechiul Testament. Noi suntem mulțumitori pentru faptul că Domnul își va desăvârși planul Său de mântuire în același mod cum l-a și început. Noi putem verifica totul. Întotdeauna ne putem întoarce la Sfânta Scriptură și să mergem din Vechiul în Noul Testament să vedem concordanța, armonia și împlinirea tuturor lucrurilor pe care le-a făgăduit Dumnezeu.

Eu doresc ca să mai citesc încă două locuri din Luca 2.28-32: „*Simeon L-a luat în brațe, a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis: „Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile, și slava poporului Tău, Israel*”.

Vă rog puneți-vă în locul acestui bărbat al lui Dumnezeu. Lui i-a fost descoperit că nu va vedea moartea până nu Îl va vedea pe Mesia. Când a fost adus Copilul în Templu, s-a dus și Simeon acolo. El nu a trebuit să întrebe pe cineva, ci el a primit orientarea prin călăuzirea Duhului Sfânt. El s-a dus, a luat Copilul în brațe, și după ce a rostit binecuvântarea, a zis: „*Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău („după cum i-ai făgăduit” – în lb. germană) căci ochii mei...*”.

Frați și surori, ochii noștri văd împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu. Urechile noastre ascultă Cuvântul lui Dumnezeu pentru acest timp. De aceea și noi putem spune din convingere și din inimă că și noi vedem împlinite făgăduințele și tot ceea ce a spus Dumnezeu mai dinainte în Cuvântul Lui. Fie în mijlocul poporului Israel, fie în Europa Unită, indiferent unde este descoperită pe pământ, fie în sfera firească sau duhovnicească, fie că e vorba de Israel sau Biserică, totul a fost spus mai dinainte. Noi am primit harul ca să ascultăm, să trăim și să vedem cum se împlinește Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu în timpul nostru înaintea ochilor noștri.

Noi mai putem citi și din Luca 2.34: „*Simeon i-a binecuvântat, și a zis Mariei, mama Lui: „Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel și să fie un semn care va stârni împotrivire”.*

Noi am fi dorit ca să fie altfel, ca toți să-L primească pe Mesia cu bucurie și să recunoască ziua pe care au așteptat-o de 2.000 de ani. Dar așa cum spunea și Pavel, și este scris în Rom. 10 și 11: „doar partea aleasă, o rămășiță, au primit-o, doar ei i-a fost descoperit și a avut parte de ceea ce a făcut Dumnezeu atunci”.

V. 34: „*Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel*”. De aceea și Domnul nostru a spus: „*Eu de aceea am venit în lumea aceasta: ca cei ce nu văd, să vadă, și cei ce văd să ajungă orbi.*” (Ioan 9.39). Atunci învățații au vorbit între ei: „Oare se referă la noi că suntem orbi?” Iar Domnul le-a zis: „*Dacă ați fi orbi, n-ați avea păcat, dar fiindcă susțineți că vedeți, păcatul vostru vă rămâne*”. Este o deosebire mare dacă cineva susține că vede sau dacă Domnul ne-a uns ochii, ne-a dăruit ungera Lui ca să vedem.

Mai citim și din Luca 3 de la v. 2 la 4, unde este vorba despre slujba lui Ioan Botezătorul: „*și în zilele marilor preoți Ana și Caiafa – Cuvântul lui Dumnezeu a vorbit lui Ioan, fiul lui Zaharia, în pustie. Și Ioan a venit prin tot ținutul din împrejurimile Iordanului și propovăduia botezul pocăinței, pentru iertarea păcatelor, după cum este scris în cartea cuvintelor prorocului Isaia: „Iată glasul celui ce strigă în pustie: „Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările”.* Și v. 6: „*Și orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu*”. Toată omenirea va vedea mântuirea lui Dumnezeu; toată omenirea a văzut-o și n-au primit-o.

Noi ajungem din nou la aceeași concluzie: doar cei aleși, doar cei care Îl cred cu adevărat pe Dumnezeu, doar lor li se va descoperi. Ceilalți se poticnesc și trec pe lângă. Noi deseori am citit Luca 7, că fariseii au refuzat pentru ei înșiși planul de mântuire al lui Dumnezeu fiindcă nu au primit botezul lui Ioan.

Luca 7.30: „*dar fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui*”. El a fost

prorocul făgăduit, el a pregătit Calea Domnului, el a întors inimile părinților spre copiii Legământului cel nou; el a fost o parte a istoriei mântuirii. Și cine refuză ceea ce face Dumnezeu conform Cuvântului Său, se încheie și refuză mântuirea pentru persoana proprie, nu primește ceea ce a hotărât Dumnezeu.

Frați și surori, dacă întrebi azi un teolog: „A fost atât de important ca oamenii să fie botezați de către Ioan?” Bineînțeles că a fost important, pentru că Ioan a putut să spună: „*Cel ce m-a trimis pe mine să botez...*” A fost o poruncă, o însărcinare pe care el a împlinit-o conform prorocului Isaia, ca să pregătească Calea Domnului. Cine a refuzat aceasta, a refuzat întregul plan al lui Dumnezeu.

Frați și surori, toată lumea să asculte: cine refuză în acest timp botezul biblic în *Numele Domnului Isus Hristos*, refuză planul Dumnezeului nostru, cum a fost descoperit lui Petru, Filip, Pavel, apostolilor conform cuvântului Scripturii din Efes. 4.5: „*Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez*”. Și acest botez este botezul biblic în *Numele Domnului Isus Hristos*, Numele Legământului cel nou în care Dumnezeu ni S-a descoperit ca Tată în Fiul și prin Duhul Sfânt.

Tocmai acest punct trebuie accentuat: că Domnul l-a folosit pe fratele Branham ca să pună pe sfeșnic toate temele biblice, despre dumnezeire, despre botezul în apă și totul să fie readus în starea originală. Aceasta nu a fost propunerea mea sau a ta, ci este făgăduința lui Dumnezeu.

Cum am spus în introducere despre adunarea din Londra: Ioan a fost transpus în ziua Domnului, el a văzut tot ce se va întâmpla, până se va sfârși timpul și va începe din nou veșnicia. Noi cei mai simpli oameni de pe tot pământul, noi am primit harul ca să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu, să îl credem, să ne fie descoperit, și Duhul ne conduce de la un verset la altul și ne descoperă întregul plan de mântuire al Dumnezeului nostru.

Frați și surori, pentru aceasta este necesar să înțelegem că: așa cum Ioan a fost un proroc făgăduit și el a lucrat conform poruncii lui Dumnezeu, și cine l-a crezut pe el, acela l-a crezut pe Dumnezeu și

cine a fost botezat de Ioan, a fost botezat conform voii lui Dumnezeu și cine nu s-a lăsat botezat de Ioan nu a fost conform voii lui Dumnezeu. Noi nu putem face niciun fel de compromis: „o, Doamne, eu nu iau lucrul acesta în serios”. Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie luată în serios de fiecare! Noi trebuie să ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu, nu avem voie să umblăm pe căile noastre proprii. Dumnezeu ne vorbește într-un mod serios și în seara aceasta. Cuvântul crucii ne va deveni o putere dumnezeiască pentru noi toți care credem. Cuvântul nu se va întoarce fără rod, ci va împlini scopul pentru care a fost trimis de Dumnezeu.

Dumnezeu a dat făgăduința că va trimite un proroc înainte ca să vină ziua cea mare și înfricoșată a Domnului. Trebuie să o reamintim în fiecare predică. Noi nu știm unde va ajunge fiecare predică și cine va asculta predica, noi nu știm dacă vom ajunge în toate locurile unde este ascultată și predica de astăzi. În fiecare adunare trebuie vestite toate învățăturile de bază. De aceea noi suntem mulțumitori lui Dumnezeu fiindcă putem crede din inimă, că ne aflăm aproape de revenirea lui Isus Hristos. Chiar și ultimii vor fi chemați, ca numărul să fie deplin, și după aceea ușa se va încuia.

Eu adresez un cuvânt celor care sunt noi, care sunt de prima dată în mijlocul nostru, care poate nu au auzit niciodată o astfel de vestire. Fără niciun fel de fanatism, o spunem în prezența lui Dumnezeu: Noi credem fiecare făgăduință, și El ne-a descoperit Cuvântul Lui pentru timpul nostru prezent, prin harul Lui. Noi am recunoscut în ce timp trăim, am recunoscut mesajul și mesagerul și i-am primit, ne-am supus corecturii lui Dumnezeu și am dat dreptate lui Dumnezeu. Am crezut și vom crede în continuare așa cum spune Scriptura.

Ar fi frumos ca toți aceia care au venit în această seară de aproape și de departe și toți aceia care ascultă acest Cuvânt pe tot pământul, în toate popoarele, limbile să înțeleagă că aceasta este ultima chemare și nimeni nu știe când se va încuia ușa. Dar un lucru îl știm noi cu toții, că trebuie să primim Cuvântul lui Dumnezeu cu teamă dumnezeiască, și prin Duhul lui Dumnezeu să ne fie descoperit.

Cine este indiferent în timpul predicării Cuvântului lui Dumnezeu, în viața aceluia nu se va întâmpla absolut nimic. Trebuie să fim așa cum a fost Maria, sora lui Lazăr; ea a șezut la picioarele Domnului și a mișcat în inima ei fiecare Cuvânt pe care l-a auzit din partea Domnului. Fiecare Cuvânt trebuie să-l miști în inima ta și fiecare Cuvânt trebuie să te miște pe tine, trebuie să ne vorbească, să ne atingă. Atunci vom vedea și rezultatul.

Noi suntem mulțumitori fiindcă, în acest timp, facem parte din rândul „eclesiei”. Noi suntem cei chemați afară. Ce a fost atunci? Atunci mielul a fost jertfit și sângele a fost aplicat pe tocul ușii și a avut loc scoaterea afară. Atunci este amintită de prima dată „biserica” Israel. Noi, Biserica răscumpărată, recunoaștem că sângele Mielului lui Dumnezeu a fost vărsat pe crucea de pe Golgota pentru mântuirea și împăcarea noastră, ca să primim pace cu Dumnezeu, și prin rănilor Lui noi suntem tămăduiți.

Vă rog frumos, nu treceți indiferenți pe lângă acest fapt, ci veniți la Domnul și primiți, așa cum am citit! Toată lumea va vedea împlinită mântuirea Dumnezeului nostru. Aceasta este ziua mântuirii, acesta este timpul potrivit. De aceea este dată și această ultimă chemare.

Haideți să cuprindem despre ce este vorba astăzi. Dumnezeu își are drumul Lui cu Israelul, și nimeni să nu judece Israelul. De ce este situația așa cum este? Dumnezeu permite ca să fie așa, dar sfârșitul va fi minunat. Așa cum este scris în Isaia 42 și Matei 12: *„Robul Meu va propăși și va vesti dreptatea printre neamuri și lucrarea va fi desăvârșită într-un mod biruitor”*. Domnul și Dumnezeul nostru veghează asupra tuturor lucrurilor. Și când va veni timpul potrivit se va întâmpla totul. Dar de prima dată trebuie ca Biserica dintre neamuri să fie chemată afară și adusă la desăvârșire – căci astfel a scris-o Pavel către romani – și apoi Dumnezeu Se va descoperi din nou Israelului. Chemarea afară a Bisericii are loc acum, și pregătirea ei merge în paralel cu aceasta. Mesajul dumnezeiesc este vestit în timpul nostru: *„un Domn, o credință, un botez”*, niciun fel de compromis, niciun amestec, ci numai Cuvântul clar și adevărat al lui Dumnezeu.

Eu citesc din Gal. 1, voi cunoașteți această expresie minunată a lui Pavel, unde el spune că este vestită și o altă evanghelie. Citesc de fiecare dată cu bucurie aceste versete, Gal 1.10: „*Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor sau bunăvoința lui Dumnezeu?*”

Spuneți într-un mod cinstit: cui îi putem face după plac? Indiferent ce vestim, există niște critici. Noi trebuie să vestim în așa mod, încât să fie corect în fața lui Dumnezeu. „*Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor sau bunăvoința lui Dumnezeu?*” Noi avem nevoie de bunăvoința lui Dumnezeu, și Dumnezeu poate fi de acord doar cu Cuvântul Lui, și noi trebuie să fim de acord cu Cuvântul lui Dumnezeu. „*Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos*”. Un slujitor, un rob al lui Hristos nu poate fi plăcut oamenilor, ci trebuie să placă Domnului care l-a chemat și trimis.

V. 11: „*Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine nu este de obârșie omenească*”. Nu este o răstălmăcire omenească, nimic de origine omenească.

V. 12: „*pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos*”. Ceea ce a vrut să spună Pavel, o pot spune și eu, o putem spune cu toții. Totul se întâmplă prin descoperire, în acel moment când Îl credem pe Dumnezeu, când credem Cuvântul vestit, atunci ne este descoperit prin har.

Fratele Branham nu a putut să placă oamenilor, ci el a trebuit să placă lui Dumnezeu. El a primit Cuvântul din partea Domnului prin descoperire și l-a dat în același mod mai departe. Noi am auzit același Cuvânt, noi l-am crezut, și mai mult decât atât, am vestit în concordanță cu mărturia și învățătura apostolilor care au primit învățatură direct din partea Domnului.

Conform Fapte 1, după învierea Lui, a fost împreună cu ucenicii Săi timp de 40 de zile și i-a învățat despre Împărăția lui Dumnezeu. Abia după ce ne-a învățat Domnul, El ne poate trimite ca să învățăm și pe alții, și anume să dăm mai departe învățătura Lui.

Acesta a fost scopul învățaturii în cele 40 de zile. Ceea ce i-a învățat El, ei au trebuit să o dea mai departe tuturor popoarelor. Așa o facem și noi astăzi, prin harul Său.

Noi suntem smeriți sub mâna puternică a lui Dumnezeu. Cine suntem noi, ca să fi primit acest har înaintea lui Dumnezeu? Toată lumea să asculte, să creadă, să primească, și Domnul să le descopere că acesta este ultimul mesaj înaintea revenirii lui Isus Hristos. Partea de învățătură, partea profetică totul este inclus în această ultimă vestire. Și așa cum am auzit la început, și partea evanghelică.

„Dumnezeu era în Hristos și a împăcat lumea cu El însuși”. Noi avem nevoie de tot: de Cuvânt, de sânge și de Duh. Dumnezeu este în mijlocul nostru, în inimile noastre, El lucrează în noi. Astăzi se vor întâmpla lucruri mari, astăzi Cuvântul lui Dumnezeu a fost primit prin credință, astăzi fiecare din această adunare a simțit că Domnul i-a vorbit personal. Nu celuilalt, ci astăzi Domnul ți-a vorbit ție personal.

În mod deosebit mă adresez tuturor celor noi veniți în mijlocul nostru. Dumnezeu nu forțează pe nimeni, Dumnezeu este dragoste, dar această dragoste a lui Dumnezeu s-a descoperit pe cruce. Ioan 3.16: *„atât a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.* Crede în Domnul Isus Hristos și vei trăi salvarea, mântuirea, harul, și nu vei fi pierdut. Cine are viața veșnică va trăi veșnic. Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze, El să ne ajute să devenim mai mulțumitori. Cuvântul Lui să nu se întoarcă astăzi fără rod, ci să împlinească scopul pentru care l-a trimis El. Amin!

Hai deți să ne ridicăm, și așa cum am cântat deseori, cântăm și de data aceasta cântarea „Așa cum sunt”[...].

În timp ce ne aplecăm capetele noastre și ne rugăm într-un mod liniștit în prezența lui Dumnezeu, Cuvântul să lucreze în continuare și Duhul lui Dumnezeu să ne despartă de păcatul necredinței. Căci astfel este scris: *„Cine nu crede că Eu sunt, acela va muri în păcatele lui”.* Dumnezeu dorește ca tu, tu care ai ascultat astăzi Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă l-ai ascultat de prima dată, să nu mori în păcatul tău, să nu mori în păcatul necredinței, ci să primești

viața veșnică, așa cum este scris: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică și nu va fi judecat, ci a trecut de la moarte la viață”.

Primiți-o, acceptați-o, și Domnul va dovedi prezența Lui, Își va confirma Cuvântul, și voi veți avea această trăire a mântuirii prin harul Lui. Atunci s-a meritat venirea voastră, atunci aceasta este ziua voastră, ziua pe care a făcut-o Domnul pentru voi. Noi cu toții putem fi voioși și bucuroși și să-I dăm cinstea doar lui Dumnezeu.

Înainte ca să ne rugăm împreună, îi rog pe toți să-și închidă ochii și să-și deschidă larg inimile. Și oricine dorește să fie inclus în această rugăciune să ridice foarte scurt mâna lui. Mulțumesc! Mulțumesc! Mulțumesc! Astăzi ne vom ruga și pentru toți aceia care au o dorință profundă ca, Cuvântul lui Dumnezeu să le fie descoperit prin Duhul. Cine o dorește? Noi cu toții o dorim. Noi cu toții o dorim. Dumnezeu este prezent. Credeți acum, credeți acum! Haideți să cântăm cântarea „Numai să crezi, numai să crezi”, dar credeți cu adevărat, și primiți. Se cântă cântarea [...].

Eu aș fi dorit să mă rog astăzi pentru toți tinerii, ca ei să-și dedice viețile lor Domnului, din toată inima și să nu mai privească înapoi în lume, ci doar la Domnul nostru care va aranja și viața lor pământească, și va astâmpăra dorința inimilor voastre. Dumnezeu a rânduit întotdeauna viețile tuturor credincioșilor, fie în sfera pământească sau duhovnicească. Totul a fost rânduit și aranjat de către Domnul. Încredeți-vă în Domnul chiar și în sfera pământească, și în sfera duhovnicească, și El va face totul bine.

Astăzi îi vom ruga pe toți tinerii să vină în față. Aveți curaj, aveți curaj, veniți în față! Aceasta să fie ziua voastră, a deciziei pentru Domnul. Poate vin surorile să ne cânte o cântare de invitație. Veniți cu toții, nu vă fie rușine, nu vă fie rușine! Domnul a spus: „*oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, se va rușina și Fiul omului de el, când va veni în slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri*”. Frați și surori, și în mod deosebit, voi tinerii, credeți-o! Lumea este condusă de cel rău, acesta îi conduce pe toți în pierzare. Dumnezeu vă cheamă astăzi. Surorile cântă cântarea [...].

Eu citesc un singur verset și vă rog pe toți să credeți ce este scris aici. Citesc din Luca 24.47: „*Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim*”. Noi astăzi am vestit Evanghelia, în legătură cu pocăința și credința. Primiți-o! Credeți acum! Credeți acum ce a făgăduit și a spus Dumnezeu în Cuvântul Lui. Și noi putem să vă asigurăm pe toți că veți primi iertarea păcatelor dacă voi Îl primiți prin credință, pe Isus Hristos ca Mântuitorul vostru. Doriți să o faceți acum? Spuneți „Amin”! Amin.

O, Dumnezeule mare, noi ne rugăm împreună și Îți mulțumim pentru prezența Ta. Tu ești prezent în mijlocul nostru, Tu ai vorbit inimilor noastre, Tu ne-ai iertat păcatele noastre și ne-ai dat dreptatea Ta. Noi Îți mulțumim, iubite Domn, pentru toți aceia care au ascultat chemarea Ta. Ei să creadă tot ce ai spus Tu. Tu ne-ai poruncit să vestim Evanghelia Ta, și să propovăduim iertarea păcatelor tuturor popoarelor.

Tuturor celor care au crezut mesajul lui Dumnezeu, noi le putem spune cu autoritate dumnezeiască: „Prin credința în Isus Hristos, păcatele voastre vă sunt iertate. Voi ați primit o viață nouă din partea lui Dumnezeu, prin harul care ne-a fost dăruit”. Aceasta este o realitate dumnezeiască. Spuneți „Amin!” Lăudat și slăvit să fie Domnul Dumnezeu nostru acum și în vecii vecilor. Aleluia! Amin!

Haideți să cântăm împreună cântarea „Tu meriți, Tu meriți”. [...] Cântăm și cântarea „Îl iubesc, Îl iubesc” [...]. O cântăm și în limba engleză [...]. Amin. Zilele biblice sunt prezente în mijlocul nostru. Dumnezeu vizitează poporul Său, într-un mod îndurător. A Lui să fie cinstea și lauda în vecii vecilor. Amin.